

land til land i sammensætning af de anvendte råolier og den eksisterende raffinaderi-struktur.

Generelt kan det imidlertid siges, at lavere svovlindhold medfører øgede udgifter.

Efter miljøstyrelsens opfattelse er den forskel, der konstateres ved Rotterdam-noteringen på fuelolie med svovlindhold på henholdsvis 3,5 pct. og 1 pct., nok det bedste skøn for merprisen for forbrugerne ved anvendelse af svovlfattig fuelolie.

I perioden 1. januar 1983 til 31. marts 1984 (5 kvartaler) har forskellen i gennemsnit udgjort omkring 12 \$/ton svarende til en gennemsnitlig »svovlpræmie« på 4-5 \$/ton pr. pct. svovl. Tallet var noget højere i det sidste kvartal (15,5 \$/t).

Gennemsnitstallet er noget lavere end angivet i forsøringsudvalgets rapport, som hovedsagelig har baseret sine konklusioner på oplysninger indhentet fra oliebranchen, som blandt andet har fremført, at den lille prisforskel kun kan forventes opretholdt så længe, der er begrænset efterspørgsel efter svovlfattige olier.

Miljøstyrelsen er i øvrigt af den opfattelse, at der fremover kan blive tale om en forøgelse i forskellen mellem de to Rotterdam-noteringer. Dette baseres på det forhold, at udviklingen i Europa peger mod et reduceret fuelolieforbrug, som vil nødvendiggøre øget krakning af fuelolien og dermed højere svovlindhold (i pct.) i den resterende mængde fuelolie.

Spørgsmål 3:

Hvilke muligheder foreligger der i Vesttyskland for dispensation vedrørende krav til maksimalt indhold af svovl i fuel- og gasolie?

Svar:

Gasolie

I henhold til en vesttysk forordning (3. BImSchV) er svovlindholdet i gasolie fra 1. januar 1979 begrænset til 0,3 vægtprocent.

Der kan dispenseres herfra, såfremt det medfører uforudsete konsekvenser for virksomheder, der er omfattet af forordningen, dog kun såfremt det ikke medfører skadelige effekter for omgivelserne. I praksis er der ikke blevet givet dispensationer.

Fuelolie

Reglerne vedrørende fuelolie er mere komplicerede. En kortfattet beskrivelse som givet i forsøringsudvalgets hovedrapport kan derfor ikke blive helt dækkende. I det følgende er reglerne uddybet nærmere.

For det første fastsættes kravene i forbindelse med godkendelser af de enkelte virksomheder. Kravene kan enten være fastsat i form af bestemmelser vedrørende svovlindhold i fuelolie eller i form af emissionskrav. Dette afhænger bl.a. af idriftsættelsestidspunkt, størrelse og restlevetid for det enkelte anlæg.

Generelt er det således, at anlæg med indfyret effekt større end 11 MW kræver en godkendelse.

Indtil 1983 har de enkelte virksomheder blot her skullet overholde de oprindelige godkendelseskrav, hvilket indebærer, at der til anlæg godkendt for 1974 ikke er stillet særligt vidtgående krav.

Anlæg, der er godkendt i 1974 og senere, har skullet overholde kravene i TA-Luft (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft).

Dette indebærer, at emissionen af svovldioxid fra det enkelte anlæg har skullet begrænses mest muligt efter følgende principper:

- a. For anlæg med skorstenshøjde under 30 meter gennem anvendelse af fyringsolie med højst 0,5 pct. svovl.
- b. For anlæg med indfyret effekt i området 11-1.100 MW gennem anvendelse af fuelolie med højst 1 pct. svovl.
- c. For større anlæg ved anvendelse af afsvovlingsanlæg.

Myndighederne har haft mulighed for at dispensere fra disse regler, såfremt det ikke var muligt at fremskaffe fuelolie med svovlindhold mindre end 1 pct., dog kun såfremt skorstenen var høj nok.

I 1983 blev vedtaget en forordning for større fyringsanlæg (13. BImSchV). Denne forordning erstatter TA-Luft for anlæg større end 50 MW og omfatter regler både for ny-anlæg og for eksisterende anlæg.

I den nye forordning er ikke angivet regler for svovlindhold i fuelolie. Der er alene givet regler for det tilladelige udslip af svovldioxid.